

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Harabina a členov senátu JUDr. Milana Lipovského, JUDr. Emila Bdžocha, JUDr. Štefana Michálíka a JUDr. Pavla Tomana, na neverejnom zasadnutí konanom 23. februára 2011 v Bratislave, v trestnej veci proti obvinenému **R. Š. a spol.**, vedenej na Špeciálnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK - 2 Tš 17/2005, prejednal dovolanie, ktoré podal obvinený **J. K.**, zastúpený obhajcom JUDr. J. K., advokátom v B. B., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2009, sp. zn. 3 Toš 10/2007, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného **J. K. o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku zo 17. septembra 2007, sp. zn. PK-2 Tš 17/2005, bol obvinený **J. K.** uznaný za vinného **v bode I.** z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení platnom do 31. júla 2001 a **v bode II.** z trestného činu lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení platnom do 30. júna 2002 a z trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení platnom do 30. júna 2002 na tom skutkovom základe, že

v bode I. obvinení **R. Š., J. K. a P. L.**

1. februára 2001 v čase tesne po polnoci v úmysle zbaviť sa **F. M.** ako osoby, ktorá organizovala činnosť, o ktorej mali dôvod predpokladať, že je trestným činom a na ktorej sa spolupodieľali a v úmysle prevziať organizovanie tejto činnosti a tak získať predtým dosahovaný majetkový prospech z tejto činnosti len pre seba, za pomoci **M. S., nar. X.,**

telefonicky vylákali F. M. z jeho domu pod zámienkou urovnania bližšie nešpecifikovaného konfliktu do domu č. 130, na Ul. N., v M.- K., majiteľa P. L., kde po príchode F. M. toho istého dňa v čase približne o 00.30 hod. a následnom fyzickom konflikte s ním všetci spolu odišli aj s ďalšími nestotožnenými osobami na chatu č. p. 3909 v katastri obce M.- Č., majiteľa M. P., nar. X., bytom M., P. X. F. M. tam bol niekoľko dní a odtiaľ ho v presne nezistený deň vo večerných hodinách R. Š. a J. K. previezli spútaného do objektu senníka so sklodom a dielňou bývalého JRD M.- K., ktorý mal prostredníctvom firmy D., s. r. o., fakticky prenajatý P. L., kde ich P. L. čakal, zabezpečil vstup do objektu a po vyložení F. M. ho v úmysle usmrtiť R. Š. z pištole zn. MCM, výr. č. X., kal. 5,6 mm Long Rifle s podomácky zhotoveným duralovým tlmičom dvakrát zblízka strelil do hlavy, na čo si uvedenú zbraň vypýtal J. K., ktorý jedenkrát vystrelil smerom na telo F. M., po čom ho vyzliekli a všetci spoločne naložili do dopredu upravenej nádoby, v ktorej ho R. Š. a J. K. poliali pripravenou koncentrovanou kyselinou sírovou v nezistenom množstve, ktorú dal zakúpiť P. L. vo firme N.-S., s. r. o., B. na firmu I., s. r. o., B., pričom došlo k rozpusteniu tela na neupresnenú hmotu, ktorú na ďalší deň vo večerných hodinách vyliali P. L. a M. S., nar. X. do kanalizácie v objekte bývalého JRD M.- K.

v bode II. obvinení J. K., M. K. a P. L.

spoločne s ďalšími pravdepodobne dvomi nestotožnenými osobami ako členovia organizovanej skupiny po získaní informácie P. L. od P. S., nar. X., že v rodinnom dome v M.- K. č. X., majiteľa Ľ. J., nar. X. sa nachádza väčšia suma peňazí v hotovosti a po tom, čo P. L. zabezpečil plán uvedeného rodinného domu, ktorý 5. februára 2002 približne medzi 17.00 hod. a 17.30 hod. sprostredkoval J. K., toho istého dňa v čase asi o 20.50 hod. J. K. spoločne s M. K. a ďalšími pravdepodobne dvomi nestotožnenými osobami v čiernom oblečení s kuklami na hlavách a baseballovými palicami vnikli po vytlačení vchodovej uzamknutej brány do tohto rodinného domu, vošli do kuchyne cez neuzamknuté dvere a tu za použitia vulgárnych nadávok, hrozby usmrtenia jeden z páchatel'ov napadol S. J., nar. X. a to tak, že ju baseballovou palicou udieral do oblasti hlavy a chrbta, potom ju prinesenou lepiacou páskou poviazal a takto požadovali od nej peniaze, o ktorých vedeli, že ich rodina získala predajom bytu, zároveň jej manžela Ľ. J., nar. X. ďalší z páchatel'ov počas vymáhania peňazí udrel v obývačke rodinného domu baseballovou palicou po hlave, čím mu spôsobil zranenie a to drobné exkorácie kože vo vlasovej časti hlavy, krvácanie, závraty s bolesťami hlavy s dĺžkou PN a liečenia najmenej 7 dní, pri tomto ďalší páchatelia prehľadali dve obývacie miestnosti na

poschodí rodinného domu, odkiaľ z obývacej steny odcudzili igelitovú tašku s obsahom najmenej 2 700 000,- Sk a z domu všetci spoločne odišli na neznáme miesto.

Za tieto trestné činy obvinenému J. K. podľa § 227 Tr. por. č. 141/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006 trest nebol uložený.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. č. 141/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006 boli obvinení J. K., M. K. a P. L. zaviazaní uhradiť poškodeným S. J., nar. X., trvale bytom M., N. č. X., Ľ. J., nar. X., trvale bytom M., N. č. X. a M. V., X., trvale bytom M., N. č. X. spôsobenú škodu vo výške 2 700 000 Sk.

Podľa § 229 ods. 2 Tr. por. č. 141/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006 boli poškodení S. J., nar. X., trvale bytom M., N. č. X., Ľ. J., nar. X., trvale bytom M., N. č. X. a M. V., X., trvale bytom M., N. č. X., so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaní na konanie vo veciach občianskoprávných.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. č. 141/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006 bola poškodená M. M., nar. X., trvale bytom B., T. č. X., so svojim nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie vo veciach občianskoprávných veciach.

Proti tomuto rozsudku podali odvolania obvinení R. Š., J. K., P. L. a prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. októbra 2009, sp. zn. 3 Toš 10/2007, podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zamietol.

Uznesenie odvolacieho súdu bolo obvinenému J. K. doručené 11. januára 2010 a jeho obhajcovi JUDr. J. K. 13. januára 2011.

Proti tomuto uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podal obvinený J. K. na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku 27. októbra 2010 dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por. Dovolanie bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložené spolu so spisovým materiálom 14. decembra 2010. Obvinený sa ním domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že týmto uznesením a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 2

ods. 4, ods. 5, ods. 13, § 15a ods. 2, § 17 ods. 1, ods. 2, § 33 ods. 1, ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 v jeho neprospech.

Obvinený v podanom dovolaní predovšetkým uplatňoval dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., keď namietal porušenie svojho práva na obhajobu a práva na spravodlivý proces postupom prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu. V tejto súvislosti uviedol, že skutkový stav bol neúplne zistený, pretože neboli vykonané všetky dôkazy, ktoré navrhoval. Opätovne poukazoval na nesprávne hodnotenie niektorých vykonaných dôkazov, osobitne na hodnotenie výpovedí svedkýň Ing. P. K. a J. B.-C., ako aj znaleckých posudkov o vyšetrení svojho duševného stavu a duševného stavu obvineného L. Ďalej namietal neúplné skutkové zistenia v dôsledku nevykonania navrhovaných dôkazov a poukázal aj na tendenčné hodnotenie výpovedí niektorých svedkov.

Právo na obhajobu je podľa jeho názoru porušené aj v prípade, *ak súd zamietne bez opodstatnenia návrhy obvineného na vykonanie dôkazov*. V tejto súvislosti dodal, že jeho právo na spravodlivý proces bolo porušené aj tým, že *o jeho odvolaní rozhodovali sudcovia, ktorí podpísali petíciu sto piatich sudcov, ktorí v rozhlase uviedli, že nemôže rozhodovať slobodne a nezávisle. Napriek tomu ich námietkový senát nevytlúčil z rozhodovania*. Porušenie práva na obhajobu obvinený videl tiež *v rozdelení pôvodnej trestnej veci na tri samostatné veci, čím došlo k premiestneniu dôkazov*. Podľa názoru obvineného *nie je v súlade so zákonom, ak sa záujem na urýchlennom vybavení trestnej veci postaví nad záujem na dostatočné a objektívne zistenie skutkového stavu*. *V tomto prípade ide o závažné procesné chyby v konaní súdu prvého stupňa, ktoré odvolací súd prehliadol*.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por. obvinený odôvodnil tým, že vo veci konal a rozhodol neústavný súd, a to špeciálny senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a v prvom stupni Špeciálny súd v Pezinku. Okrem iného poukazoval na to, že Špeciálny súd v Pezinku nebol nestranný a nezávislý. V tejto súvislosti citoval aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 17/08, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vo výrokovej časti v bode 3/ rozhodol, že „právoplatné, ale nevykonané rozsudky Špeciálneho súdu vydané v trestnom konaní do dňa straty účinnosti zákona č. 458/2003 Z. z., o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie sú na základe tohto rozhodnutia dotknuté dôvodom na obnovu konania podľa ustanovení Trestného poriadku

v zmysle § 41b zákona N. rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.“ Podľa názoru obvineného *Ústavný súd Slovenskej republiky* v *citovanom náleze nevyhlásil, ani nespochybnil podanie dovolania podľa ustanovení Trestného poriadku.*

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil vyššie uvedené porušenie zákona, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté rozhodnutia, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Špecializovanému trestnému súdu vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

V zmysle § 376 Tr. por. sa žiadna z ostatných strán, ktorá by mohla byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknutá, k dovolaniu v určenej lehote 10 pracovných dní nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.). Po preskúmaní veci zistil i to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Na vysvetlenie tohto záveru je potrebné predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom však v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Dovolateľ v závere dovolania správne konštatuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, tak ako to vyplýva z konštrukcie

jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por., resp. aj podľa § 374 ods. 3 Tr. por. Napriek tomu svoje dovolanie koncipuje mimo stanoveného rámca.

Dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť iba odvolací súd, pretože dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd po splnení povinnosti predbežného preskúmania dovolania vyplývajúcej z § 378 Tr. por. zistil, že dovolacie námietky sú v podstate polemikou s tým, ako prvostupňový súd hodnotil dôkazy, prečo ich považoval za postačujúce na ustálenie skutkového stavu a aké závery z nich vyvodil. Podstatnú časť námietok uvedených v dovolaní obvinený uviedol už v odvolacom konaní. So všetkými sa zaoberal odvolací súd, ktorý sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd vychádzal aj v tomto prípade zo zákonného imperatívu, podľa ktorého dovolací súd nemôže skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.). Musel vychádzať z toho, že skutok, pre ktorý bol obvinený uznaný za vinného, bol úplne a správne zistený, a preto nemohol tento skutok žiadnym spôsobom meniť.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ktorý obvinený uplatnil tvrdiac, že postupom prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu bolo porušené jeho právo na obhajobu a právo na spravodlivý proces, musí byť interpretovaný oveľa užšie. Nie je ním akékoľvek, resp. každé porušenie práva na obhajobu, ale len také, ku ktorému došlo zásadným spôsobom.

Dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov smerujúcich bezprostredne k rozhodnutiu bez prítomnosti obhajcu a podobne.

Dovolací súd preto v každom jednotlivom prípade skúma, či námietky a tvrdenia obvineného vecne zodpovedajú zákonnému vymedzeniu uplatneného dovolacieho dôvodu.

Obvinený si porušenie práva na obhajobu zamieňa s údajne neúplne zisteným skutkovým stavom a nesprávnym hodnotením vykonaných dôkazov argumentujúc pritom odmietnutím súdu vykonať ním navrhnuté dôkazy.

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 33 ods. 1, § 44 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006), zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým návrhom na vykonanie dôkazu a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 216 ods.1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).

Za porušenie práva na obhajobu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní (§ 12 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006) o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom.

Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne podložené odmietnutie dôkazných návrhov obvineného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Právo na obhajobu obvineného nemôže byť porušené ani tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí vykonané dôkazy odlišne od predstavy obvineného alebo inej strany v konaní. Obvinený mal počas celého trestného konania v plnej miere zabezpečené právo na obhajobu, ktoré realizoval osobne alebo prostredníctvom obhajcu. V tomto smere sa nezistilo, že by zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, tak ako si to vyžaduje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať ani to, že prvostupňový súd procesne rozdelil pôvodnú trestnú vec týkajúcu

sa tridsiatich obžalovaných, ktorých prokurátor obžaloval zo spáchania celkovo devätnástich trestných činov, na tri samostatné konania.

Podľa § 23 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 na urýchlenie konania alebo z iných dôležitých dôvodov možno konanie o niektorom z trestných činov alebo proti niektorému z obvinených vylúčiť zo spoločného konania.

K vylúčeniu zo spoločného konania došlo na základe objektívnych skutočností, ktoré vyplynuli z konania pred prvostupňovým súdom. Špeciálny súd pri tom postupoval v súlade s Trestným poriadkom, čo konštatoval aj odvolací súd.

Dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd, je naplnený vtedy, ak neboli dodržané ustanovenia Trestného poriadku upravujúce príslušnosť súdov t.j., ak vo veci rozhodol súd, ktorý nebol vecne alebo miestne príslušný.

Príslušnosť súdov vymedzuje rozsah pôsobnosti medzi súdmi rôzneho stupňa a medzi jednotlivými súdmi toho istého stupňa, pričom sa rozlišuje vecná, miestna a funkčná príslušnosť.

Príslušnosť súdov je upravená v § 16 až § 18 Tr. por. účinného do 1. januára 2006.

Podľa § 16 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 konanie v prvom stupni vykonáva, ak tento zákon neustanovuje niečo iné, okresný súd.

V § 17 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 je vymedzená vecná príslušnosť krajského súdu. Pre určenie vecnej príslušnosti krajského súdu ako súdu prvého stupňa je rozhodujúca dolná hranica trestnej sadzby vo výške najmenej osem rokov, ustanovená za príslušný trestný čin v osobitnej časti Trestného zákona, pokiaľ nejde o trestné činy, o ktorých podľa tohto ustanovenia rozhoduje v prvom stupni krajský súd bez ohľadu na trestnú sadzbu. Ďalším samostatným dôvodom vecnej príslušnosti krajského súdu je možnosť uloženia výnimočného trestu za prejednaný trestný čin.

Ustanovenie § 17 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa však nevzťahuje na trestné činy, ktoré patria do právomoci Špeciálneho súdu. Špeciálny súd vykonáva konanie o trestných činoch patriacich do jeho právomoci v prvom stupni (§ 15a, § 17 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006).

Špeciálny súd bol zriadený zákonom č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov k 1. septembru 2004.

Podľa § 9 ods. 1 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 16. júla 2009, Špeciálny súd koná a rozhoduje v trestnoprávných veciach a v iných veciach, o ktorých to ustanovuje predpis o konaní pred súdmi. Podľa § 91 tohto zákona, ak nie je na Špeciálnom súde ustanovený senát, alebo ak z iného dôvodu nemôže Špeciálny súd vykonávať svoju právomoc podľa tohto zákona alebo osobitného zákona, vykonáva ju Krajský súd v Banskej Bystrici.

V danom prípade bola obžaloba podaná 27. októbra 2004 na Krajský súd v Banskej Bystrici s právomocou Špeciálneho súdu. Krajský súd v Banskej Bystrici do 1. júla 2005, kedy boli na Špeciálnom súde v Pezinku zriadené senáty, ktoré začali vykonávať svoju činnosť, nenariadil vo veci hlavné pojednávanie, a preto podľa § 454aa ods. 1 a 454ab (a contrario) Tr. por. účinného od 15. apríla 2005, od dátumu zriadenia senátov na Špeciálnom súde nastúpila príslušnosť Špeciálneho súdu ex lege. Obžaloba spolu so spisovým materiálom bola Špeciálnemu súde v Pezinku predložená 21. júla 2005.

Podľa § 8 ods. 1 písm. a/ zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 16. júla 2009 najvyšší súd koná a rozhoduje o riadnych opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam krajských súdov a Špeciálneho súdu, ak tak ustanovujú predpisy o konaní pred súdmi.

Obvinený oprel dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a/ Tr. por. o nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 17/08 tvrdiac, že Ústavný súd Slovenskej republiky v tomto náleze nevyhlásil, ani nespochybnil podanie dovolania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 17/08, sám osebe však nie je dôvodom na podanie dovolania podľa ustanovení Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok totiž možno podať len z dôvodov, ktoré sú taxatívne uvedené v § 371 ods. 1, ods. 2 Tr. por.

Dňom vyhlásenia vyššie uvedeného nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stratili účinnosť ustanovenia právnych predpisov uvedené v bode 1/ jeho výrokovej časti vyslovujúcej ich nesúlad s ústavou a s označenými medzinárodnými zmluvami.

Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky má vo vzťahu k preskúvaným právnym predpisom účinky ex nunc.

Nadväzujúce právne konzekvencie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky podľa čl. 125 ods. 3 ústavy vo vzťahu k existujúcim individuálnym právnym aktom upravuje ustanovenie § 41b zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Ustanovenie § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov je aplikovateľné iba na prípady, keď bol právoplatný, ale ešte nevykonaný rozsudok v trestnom konaní, vydaný na základe bezprostrednej aplikácie právneho predpisu, ktorý stratil účinnosť podľa čl. 125 ods. 3 ústavy. Ide o taký právny predpis, ktorý vytvára priamy hmotnoprávny základ súdneho rozhodnutia. V niektorých prípadoch nemožno vylúčiť ani dopad neústavnosti procesných ustanovení právnych predpisov na aplikovateľnosť § 41b ods. 1 citovaného zákona vo vzťahu k takýmto rozsudkom. V takýchto prípadoch je však nevyhnutnou podmienkou existencia priamej príčinnej súvislosti medzi neústavnosťou aplikovanej procesnej normy a zásahom do základných práv.

Vzhľadom na to, že zásadné dôvody rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade napadnutých právnych predpisov s ústavou a s označenými medzinárodnými zmluvami sa týkajú kolízie inštitucionálneho vymedzenia a postavenia Špeciálneho súdu v systéme súdov Slovenskej republiky a úpravy postavenia jeho sudcov s ústavnými princípmi, Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že nie je daná priama príčinná súvislosť medzi povahou zisteného nesúladu právnych predpisov v rámci abstraktnej ochrany ústavnosti a obsahom rozhodnutí vydaných Špeciálnym súdom v individuálnych prípadoch. Právne predpisy, ktorých nesúlad Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil v bode 1/ citovaného nálezu, nepredstavujú hmotnoprávny základ rozsudkov Špeciálneho súdu v jednotlivých trestných veciach v zmysle § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Z vyššie uvedeného dôvodu Ústavný súd Slovenskej republiky v bode 3/ citovaného nálezu vylúčil možnosť obnovy konania z dôvodu straty účinnosti zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu Špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

V odôvodnení citovaného nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej konštatoval, že rozhodnutia Špeciálneho súdu vydané v trestnom konaní nie sú týmto rozhodnutím dotknuté.

V súvislosti s námietkami obvineného o tom, že Špeciálny súd nebol nezávislý a nestranný, je potrebné zdôrazniť, že Špeciálny súd konal a rozhodoval podľa rovnakých hmotnoprávnych a procesnoprávnych predpisov ako ostatné súdy v trestných veciach.

Dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL ÚS 17/08 v Zbierke zákonov Slovenskej republiky nadobudol účinnosť zákon č. 291/2009 Z. z. o špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bol doplnený Trestný poriadok aj o ustanovenie § 567f ods. 3, podľa ktorého o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam Špeciálneho súdu vydaným pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súd odvolací rešpektoval uvedený právny stav a vo svojom uznesení, ktorým rozhodol o odvolaniach, upozornil aj na skutočnosť, že nie je kompetentným orgánom na riešenie otázky jeho prípadnej neústavnosti.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že princíp právnej istoty, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou právneho štátu, je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov, a to až do opačného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj na zachovaní právoplatnosti rozhodnutí súdov vychádzajúcich z prezumpcie ústavnosti.

Na podklade vyjadreného je evidentné, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po predbežnom preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por., dovolací súd bez preskúmania veci obvineným J. K. podané dovolanie odmietol na neverejnom zasadnutí (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 23. februára 2011

JUDr. Štefan H a r a b i n , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová